

LBRIS

We know
books

CARMEN GHEORGHE

Casga Dante

editura rao

Editura RAO

Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

CARMEN GHEORGHE

Cassa Dante

© Editura RAO, 2014

Toate drepturile rezervate

2014

ISBN 978-606-609-809-0

I

Joi, iulie 2012

Ora șapte dimineața

Bărbatul deschide ochii. Alături, pe noptieră, cele două cărți stau aranjate definitiv. Fac parte din decor. *Constituția*, în ediție de buzunar, cu un tricolor decolorat spre marginea de sus, uzată și sărăcăcioasă, *Levantul* – ceva mai proaspătă, deși nu prea.... Lângă el, brațul blond tresare ușor, Z. încă respiră liniștit, cu o modestie strivită.

– Ămm..., gata, la luptă. Astăzi ticăloșii vor să îmi mai bată un cui în coșciug... ăăăăăă. Dar sunt pregătit.

Cuta de pe frunte se adâncește mai tare, pumnii se strâng unul lângă altul.

Sare din pat, lipăie desculț până în baie și, uitându-se în oglindă, mijește verdele ochilor.

– Ămm, mă țin bine, să-i ia dracu'. Copistul, țăști-băștiu' ăsta, și cu ăla, hahalera aia lungă și slabă, ce le-aș mai face... cu celălalt, cu casele lui cu tot, am rezolvat...

Chelia lucește într-o amenințare de care Serviciile se feresc.

Coboară cu o față dură, șifonată inegal, într-un șort și un tricou fără personalitate, parcurge holul întunecos și, pe pavelele dinspre stânga, iese pe iarba aranjată. Ionuț îl urmărește discret, sepepist perfect în imobilitatea lui.

– Ca de obicei, se aude sec.

Cotește spre dreapta, înspre gardul din plasă și, într-o rotire bruscă, apasă cu o furie controlată mânerul din metal. Trece dincolo. Iarba e deja mai proaspătă, Serviciile sunt acolo, îl așteaptă, Vasilică, discret, se trage într-o parte. Prin intrarea laterală, soarele abia pătrunde, senzația de dur și rece se reflectă în ușile moderne ale piscinei și, prin geamurile imense, verdele puternic din grădina îl face să uite gustul acru al ultimelor luni, încheștarea de la televizor și de pe scenele amenajate prin țară, pentru miting. Miting? Ochiul drept se zbate singur și nevralgia apleacă gâtul într-o smucitură bruscă, spre dreapta, pe umăr.

– Ce dracu', cum le-aș zdrobi mutrele alea de băieți fini, dați cu parfum, lui *dottore* și sclivisitului ăla cu nume de plantă. Niște fătălai.

Smulge furios șortul și tricoul lăbărțat, ceasul cu o curea metalică și, fără să mai pășească pe pontonul metalic, cu balustradă, care coboară din colțul stâng sub apă, plonjează în apa transparentă, încălzită aburos. În lupta cu lungimea bazinului, gândurile se rotesc spasmodic, capăt, centru, capăt, o lungime, buf, înapoi pe spate, flutur, atingerea apei e plăcută, blondele lui abia se întorc pe partea cealaltă, calde, istețe-dure-supuse, femeii de casă pe care le ține în cușca aurită, libere să îl aștepte pe el. Neveste...

Încă sunt puternic, aș putea să mai fac patru ture.

Puuuutere, baaaaaaani, whiskyyyyyyyyy, femmmmmmei, afaceri...

Avereeeeeeeeee, putereeeeeeeeeee, femeeeeeeeeeeeee, supunereeeeeee...

Gâfâie potolit și pe ecranul minții odihnite cuprinsul zilei începe să se ordoneze:

cafeaua cu... ăm, familia, recte soția, ihm, imaginea idilică, opiul pentru popor. Altfel ce mama dracu' aș povesti la interviurile în care trebuie să par omenesc?!

parcursul secret până la Palat, să îi strivesc pe consilierii ăia, niște adormiți.

o ceafă de porc la Golden, cât mă uit la știri... fără J., mai bine nu.

listing-ul cu convorbirile lui R., P., A., V., toți, toate secretele, toate gândurile și respirațiile, să îi zdrobesc, câte unul... hă, hă, în genunchi.

citit – *Levantul*, tot aia, ce porcărie, nu înțeleg nimic, mai bine nu, *Constituția*, proștii, dar trebuie să dau și ceva pe la moara intelectualilor ăștia, niște amorțiți.

la butoane, la telefoane, la complotat, la stabilit, la organizat.

discursul pentru mitingul de după-amiază, repetiție, mitingul de la Piața Victoriei, poa' să vin aia, Lore, la ei, cu pulpele ei grase, îi batem. Ce zonă și-au ales, domne, la Expozițional, sper să nu le vină nici mama bucureștenilor.

interviu la C.T.V., nasol, dar ăla e de teapa mea, îl bat cu un banc, încă simte cătușele la încheieturi, sau lu' ăsta am uitat să le spun să i le pună?! Un băiețică, îl strivesc ca pe un pifan...

și un whisky bun în amurg...

Din lateral, umbra agentului de pază se profilează discret, niciun sunet nu se așază peste foșnetul brațelor care lovesc apa, pe tavan albastrul face umbre fine, în refracție, nebăgate în seamă. Bras, bras, bras, niciodată kraul moleșit.

– Sunt gata, ia să mă văd acum. Sunt un „machi“?!!

Din halatul alb, bărbatul rânjește strâmb. Liniștea e perfectă. Singurătea îi dă energie, gândurile s-au aranjat pe foile minții, cu

cifre de la 1 la 10, în majuscule. De fapt, nici nu se uită la halat, ce gay, la ce naiba au pus astea aici?!

Gard în gard, Vila Ocean 3 nu ridică ochii spre Cassa Dante, ea nu are piscină, nu a avut niciodată, cariera ei e pe final, deja cea nouă strălucește triumfătoare, tânără, cu mobilă tare, cu silicoanele izolând perfect marginile ferestrelor imense, cu locurile largi și elegante expuse într-un anumit mod, ostentativ. Luciu, răcoare, scump, mult, puternic, impresionant. Fără lăzi cu secrete odioase. Amândouă își întrețin aleile spre lac, păduricea discretă și fațada buclată cu arbori pitici, dar numai cea cu D. merită atenția de acum.

– Nu am timp de jacuzzi, ce bolboroseală, doar o cafea tare, cu un strop de Teacher's, ce ouă, la dracu', poate un suc rece din grapefrut, pătrățelele alea trebuie să se bănuiască pe sub tricou.

– Sunt un „machi”... Hâm? Oare unde auzise prostia asta?!!

– Lichele, pleosc, bastarzi, să mă dea pe mine la o parte, să pierd frumusețea asta de reședință..., să rămân cu aia, pleosc, să rămân pe drumuri!!! Niciodată.

Fără să arunce o privire papucilor mărimea 42, aranjați cu grijă la marginea bazinului larg, se întoarce în aceeași ținută, uscat, cu un contur bine definit, spre cealaltă vilă.

Viața – o biată ființă pe care o ține în buzunar, legată, cu puterea zâmbitoare, vicleană, a unui caracter flexibil, de șacal mulțumit.

De sus, casa privește, impasibilă. Încă așteaptă să intre în circuit. Plasma din piscină își stinge imaginea. E prea stridentă, mai bine să închidă ochii.

Prin stație, Sergiu confirmă misiunea.

Zeus a înotat. Over.

Joi, iunie 2012

Ora cinci dimineața

Ochii sunt ațintiți în tavan. Alături, dantela respiră ușor, pe umărul blond, sub părul lung. El pășește încet, apucă de pe fotoliu halatul bleumarin, cu piepți aurii și, cu ochii pe jumătate închiși, absent, în întunericul obscur, în neclarul murdar, în lumina necurățată a ferestrelor cu mușcate, coboară în birou. Ce liniște, ce putere îi dau cărțile cuminti în rafturile scumpe și calde. *Drept internațional*, ediția a treia, Platon, Th. Mann, Bacaci, *Pseudokineghetikos... Jurnalul unui amant bătrân....* Statueta Dianei reflectă lumina stins, căprioara aproape zice ceva, respiră trist. O altă zi. Insuportabil. Zece ore, unsprezece, *toujours même*¹, douăsprezece până seara, ce ar mai fi de spus... Draperiile rămân trase.

– Viața mea... putere, fum. Ea, și ei. Ceilalți, care au uitat, m-au aruncat la coșul istoriei, în vârtoarea undelor vârstei a doua, a treia, care, iată... și citația? să vină azi după mine?... ce-o fi făcând V.V.M., era pe știri, cu teza, cândva... azi... nimic. Nu mai seamănă cu viața mea, acest necunoscut mă poartă cu el, ca un diavol cu ghete galbene și șapcă pe părul roșu – asta e din *Dr. Faustus* sau...

Biroul îi dă o stare de liniște, de speranță. Setul de stilouri, fotografiile familiei, băieții lui... Spre colț, un mic glob pământesc din argint, primit de la ambasadorul Braziliei, la recepția de la Cotroceni, în '98, '99, *who knows?* (cine știe?)

– Ce aș mai putea fi? Un bărbat cu flaconul de pastile, pe ore, în buzunarul sacoului – verde la prânz, inima sau zahărul, fără cleștarul paharului plin, cu picior subțire, pe care îmi răcesc mâna, o unduire, un umăr de femeie... alta portocalie pentru tensiune – internațională, ha, ha, două mici sub limbă pentru atunci când telefonul sună la două noaptea și nu e nimeni, una galbenă pentru instanță... al cătelea termen, dosarul cu casa, dosarul cu trofeul,

¹ Mereu aceeași (în fr.) (n. red.)

dosarul cu... noroc că nu am nevoie de Liderin... și? Să plec la Cornești? Aș respira puțin, departe de toate, între pomi și acareturi, aș face planuri... aș citi...

Pe peretele de lângă biblioteca masivă, inestimabilă valoare în viața lui, panoplia lucește stins. De fapt, nimic nu lasă să vadă mânerele de revolvere, fildeșii, pistolul Beretta, Magnumul lucitor... sună ca o specialitate nouă de înghețată?!

Se aude mișcare de sus, casa începe să se trezească, mașina care stropește asfaltul fășăie pe mintea obosită, nervii subțiri se împletesc sub gândurile colcăite, cald, frig, s-ar întinde la loc, definitiv, sub un alb de culoarea cearcefurilor, ce bine le calcă femeia aia, și A., ca o soție eficientă, cum le mai corcolește, parfumează, aranjează, asortează... controlează. Acest confort călduț în burghezia lui plictisitoare, această stagnare, această renunțare, nisipul care umple groapa, peste noapte, pe nesimțite, mirosul de transpirație al femeii mă ține prizonier, era femeia nisipurilor sau vreun roman existențialist pe care îl citeam în facultate, la modă atunci? ce sunt? cine mai sunt? putere, avere, familie... nu mă consolează nimic, șaizeci și doi de ani, excese, ei trec pe lângă mine, ceva cu aroganță, ce oroare!... băieții au drumul lor, învață, se descurcă, fără mine, ar trebui să...

Pe birou, un vas negru, de email, cu gladiole albe, abia lucește stins.

Se deschide încet, cu un timid aer de întrebare, ușa cu geam jivrat, arăbesc sticlos cu fațete în onduleuri, în sus, în stânga – un cârcel, conturul foii de viță de vie, rânduri horizontale din cursul de *Drept internațional public*, anul II, semestrul I rupe linia curbă... dureros... am ore? când...

- Tata, vrei cafea?

- La ora asta?

- ...e opt, plec.

- Deja? Nu, mulțumesc, mai stau puțin, cobor mai încolo...

Casa își retrage zgomotul, undeva se aude glasul cuiva care roagă

ceva, la telefon, nu, nu astăzi, nu, mulțumesc și mă scuzați, da, vă anunț eu, clic, ei așteaptă, îl așteaptă, are de luat masca de după ușa, încă mai trage de timp, în baie, firele albe lucesc triplu, de după urechile apropiate de cap, bărbia stă singură împinsă în față, obrații căzuți, ochii inteligenți cu gene obraznice, un chip în transă.

Din buzunar, mâna strânge, exersează tăcut pe conturul schimbat al vieții, cu arătătorul pe trăgaci. *Les jeux sont faits!*

Termopanele își trag peste ochi filele dosarului. S-a amânat.

Miercuri, iulie 2012

Splendid

În mijlocul dressingului strălucitor, viața, cu umeri largi și față rotundă, de pionier chinez frunțos se pregătește să debordeze pe ușa modernă a blocului nou, de pe Berthelot. La etajul al doilea, mica terasă miroase a mov. Blondul are cărare pe mijloc și chip de fată cuminte, mamă și soție, plus carieră europeană.

El își pune cravata, mărimea M, nu se mai poartă lătită peste pectorali, și alege azi un Tommy Hilfinger, bleumarin, în lohn, făcut la Sibiu, 2 400 lei la Mario Plaza, parter stânga, lângă librăria RAO.

Umăr lângă umăr, îmbrățișați frățește, cei doi soți se pregătesc luminos să coboare în oraș, pe trotuar. Cele două limuzine nu își văd capul de treabă, pufăie pe la fantele de aer condiționat și își dau cu *gloss*² pe jantele argintii.

...Cămașă albă, da, azi la ședința asta trebuie să par implicat, serios, stabil și deștept. Rece și de neclintit. Un bărbat care știe ce face, ce Titulescu, ce mic, da, într-un fel... zâmbește mustăcit. Cu

¹ Jocurile sunt făcute (fr.) (n. red.)

² Luciu (engl.) (n. red.)

textilul bleu Capra nera Swiss își șterge, gânditor, ochelarii. Ah, fir-ar, și chestia aia cu plagiatul, nu știam ce mă zgândăre ca măseaua aia de minte din clasa a noua, când îmi plăcea Suzi... hâhm, ce vremuri... pe unde o fi? Suzi? Haide, fii serios, băiete, ai doi copii, carieră, soție, totul e atât de reușit, cariera asta perfectă, atât de tânăr și prim-vice... era un banc, cu Gheorghe... mă cam reped, știu, mă cam dau mare... dar nu sunt enervant... fiind cel mai tânăr ministru, am depășit 78 de zile, gata, l-am luat pe Vrânceanu, pe Trandafir îl suport... da, asta cu teza, cum Dumnezeu a găsit marinarul ăsta incult, escrocul ăsta, cum m-a vânat... cu ministrul ăla fără bac... ce puteam să mai fac?... dar și noi... *will see*... vom vedea... *Oh, God!*¹, abia trecuse povestea cu sinuciderea... cum am putut, cum am lăsat, cum nu am fost atenți?... speram că era bine, luna viitoare să nu uit să mă înscriu pentru vizită, poate reușește să iasă în opt luni, să nu uit să îi amintesc doamnei Z. să pregătească cererea pentru reducerea pedepsei pe articolul..., cât era în Cod?... datorită vârstei...

– T. F-escu, dragă, vezi că am plecat înainte, ne vedem, vorbim, văd diseară copiii, te sărut, pa, pa.

Să nu uit să dau un like pe blogul lui Ciutacu, mă duc diseară la ăia de la Ante III, sunt cei mai tari, M., cam mârlan, dar le zice binișor. Ce dracu' mă fac cu Consiliul? Cu ăia de la Etică am rezolvat, și cu ATCDUM, dar cu ăia de la Drept, nu cred. Și decanul ăla își dă demisia... fuck, o să văd, mai e și mâine o zi, deocamdată i-am aburit pe ăia de la Bruxelles, le-am zis că plec dacă se constată plagiatul. Cred că au înghițit-o, deocamdată stăm în *stand by*²... hâhm, deci... ne-am întâlnit azi, nu, bună ziua, pauză, astăzi avem întâlnire, da, e mai bine, avem în vedere TVA-ul, pensiile și salariile bugetarilor, avem de reparat nedreptatea pe care, ca niște incoștienți, cei de la... e prea moale... ca niște iresponsabili, da, cei de la...

¹ Oh, Dumnezeule (engl.) (n. red.)

² În așteptare (engl.) (n. red.)

Să nu uit să beau o cafea cu N., parcă m-a sunat ieri, să îl aștept pe la trei. O fi vrând să întrebe pe cine am în vedere la Î.B.B.J., că pe femeia asta, K., nu cred că o țin... mai vedem...

– Ați ajuns, poftiți.

Șoferul deschide portiera din dreapta spate. Luciul ochelarilor cu rame subțiri se reflectă în figura rotundă, fără ascunzișuri existențiale, a oficialului. Ținuta sobră, la 40°C umbră, îi stă pe umerii largi. Prea sigur, prea zâmbitor, el vâără sub preș, cu un șut precis din bombeul ascuțit, faza cu plagiatul.

– Lasă, o scot eu cumva, dau un *refresh*¹.

În fața clădirii aflate în plin soare, un grup de demonstrați încă nu și-a deschis umbrelele – două pensionare cu fața veștejită, trei militari la pensie, fără niciun țel, un soldat, un trecător, lume diversă. Din spate se zărește o pancartă, culcată pe spațiul verde, uscat deja. O sticlă cu apă circulă din mână în mână.

Ceata de fătuci – cine le zicea așa? – se repede spre autoturismul oficial, se apasă butonul de sonor, beculețul se aprinde verde, poate zice ceva, spune ceva, declară ceva, avem ce da în *prime time*, Antenele, Prima, ProTV, Realitatea, România TV, CTV care mai de care, cu microfoanele înfipte, agresiv, fete încă netranspirate care așteaptă de o oră venirea cuiva important, reporterițe de trene, pardon, de teren, nasol.

– Bună dimineața, rostește oficialul și ia o bucată de zahăr candel sub limbă, mai puțin dulce decât pare, nu spune nimic, nu declară, nu comentează.

Trece masiv, fășneț, în importanța funcției, spre ziua care începe, sucindu-se în succesul său cu siguranță, în largi rotiri, în volte și șpagaturi, în echilibristica bine controlată. Sub cămașa albă, sub sacou, musculatura puțin lăsată se va reface, la vara viitoare, vara asta nu are concediu.

– Intru în ședință, declarații după, mersi, zice el zâmbăreț și intră pe ușa Guvernului în pas săltat.

¹ Actualizare, împrăspătare (engl.) (n. red.)

